

Arrest

nr. 163 095 van 26 februari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 2 april 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 februari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 25 oktober 2013 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

Op 28 februari 2013 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag onontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing met motieven:

“in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 06.02.2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh- Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Decision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift² blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-59; EHRM, Decision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Decision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het middel luidt als volgt:

“Eerste schending van art. 9ter § 3 Vreemdelingenwet

1.

Artikel 9ter, § 3, 4' van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(. ..)

4' indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;"

Art. 9 § 1, eerste lid bepaalt dan weer:

" De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde."

De eenvoudige en logische lezing van deze 2 artikels laat de gemachtigde van de Staatssecretaris toe, een aanvraag onontvankelijk te verklaren, wanneer de arts-attaché in zijn advies vastgesteld heeft dat de vreemdeling niet aan een ziekte lijdt, die een reëel gevaar zou vormen voor zijn leven of voor zijn fysieke integriteit, of een reëel risico van onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen enkele aangepaste behandeling bestaat in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Nergens is voorzien dat de geneesheer de ziekte moet evalueren in het kader van art. 3 EVRM.

De ziekte die aanleiding geeft tot het uitreiken van een verblijfsmachtiging, is zeer nauwkeurig en duidelijk beschreven in art. 9ter zelf.

Deze definitie van de ziekte in art. 9ter is duidelijk meer uitgebreid, dan de (ziekte-) voorwaarden gesteld in artikel 3 EVRM.

Opdat er een schending van art. 3 EVRM zou voorliggen, moet er -volgens de rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens- een reëel risico bestaan op direct overlijden, nl. een kritieke gezondheidstoestand, of een zeer gevorderd stadium van ziekte, wat dus een urgentie-voorwaarde betekent".

Deze urgentie-vereiste c.q. het reëel risico op onmiddellijk overlijden wordt nergens gesteld in art. 9ter van de Vreemdelingenwet.

Art. 9ter van de vreemdelingenwet, strekt ertoe een medische behandeling te garanderen, voor de vreemdelingen, die aan een dusdanige ziekte lijden, dat deze een reëel gevaar meebrengt voor zijn leven of zijn fysieke integriteit, of een reëel risico tot onmenselijke of vernederende behandeling, op voorwaarde dat er geen enkele adequate behandeling bestaat in het land van herkomst of verblijf.

Een verblijfsvergunning op basis van art 9ter, kan dus overhandigd worden aan de vreemdeling, die bijv. een kanker heeft welke zich pas in het eerste stadium bevindt, als er geen aangepaste behandeling bestaat in zijn/haar land van herkomst.¹

De evaluatie van de ziekte in het kader van art. 9ter, kan dus niet verwijzen naar de ernst van art 3EVRM; hiervoor bestaat geen enkele wettelijke noch enige andere grondslag.

De twee artikelen hebben een ander toepassingsveld c.q. zijn dus absoluut verschillend.

Art. 3 EVRM is geen aanvulling op art. 9ter zodanig dat de wetspraak over dit artikel 3 EVRM niet kan dienen voor de interpretatie c.q. definitie van de notie " ziekte" in art. 9ter in de vreemdelingenwet.

Er is dus geen wettelijke basis om de definitie van de ziekte in art 9ter Vreemdelingenwet aan te passen aan de toepassingsvoorwaarden voor art. 3 EVRM.

Terzake kan nuttig worden verwezen naar het arrest van de franstalige kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 19 december 2012 (n° 93 964) (p. 6 in fine):

" Outre le fait que Je médecin conseil n'a pas exercé l'entière responsabilité du contrôle que requiert l'art. 9ter précité, le Conseil entend relever, qu'après avoir considéré que le dossier médical ne permet pas de constater l'existence d'un seuil de gravité requis par l'article 3 de la CEDH, tel qu'interprété par la CEDH qui exige une affection présentant un risque vital vu l'état de santé critique au stade très avancé de la maladie, ce médecin conseil et, à sa suite, la partie défenderesse, en ont déduit, induit qu'une autorisation de séjour ne pouvait être octroyée à la partie requérante sur la base de l'article 9ter de la loi du 15 décembre 1980. Or, ainsi qu'il a déjà été exposé ci-dessus, l'article 9ter de la loi du 15 décembre 1980 ne se limite pas au risque de décès. »

In casu verwijst de arts in zijn advies naar de ernst van de aandoening, volgens art . 3 EVRM, wat dus een interpretatie is c.q. een manifest foutieve definitie van het begrip "ziekte" volgens art. 9ter van de Vreemdelingenwet.

Vermits de bestreden beslissing gebaseerd is op dit advies van de raadgevend geneesheer, is zij in strijd met art. 9ter van de Vreemdelingenwet.

In casu verwijst de arts in zijn advies naar de ernst van de aandoening, volgens art . 3 EVRM, wat dus een interpretatie is c.q. een manifest foutieve definitie van het begrip "ziekte" volgens art. 9ter van de Vreemdelingenwet.

Vermits de bestreden beslissing gebaseerd is op dit advies van de raadgevend geneesheer, is zij in strijd met art. 9ter van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. Tweede schending van art. 9ter § 3 Vreemdelingenwet (iuv. art. 3 EVRM)

Bij arrest dd. 17 december 2012 nam de IIde kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen standpunt in nopens de interferentie tussen art. 9 Vreemdelingenwet en art. 3 EVRM. (stuk 3)

In strijd met de hoger ingenomen stelling van verzoeker (cfr. supra) overweegt de Raad dat het logisch is om de rechtspraak van het EHRM inzake art. 3 EVRM en de verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen te analyseren, teneinde na te gaan vanaf wanneer bepaalde ziektes binnen het toepassingsgebied van art. 3 EVRM vallen.

De Raad erkent hiermee (minstens impliciet) dat de begrippen vervat in art. 9ter Vreemdelingenwet dienen gekoppeld aan de rechtspraak van het EHRM inzake art. 3 EVRM.

De Raad gaat in het arrest derhalve over tot een inhoudelijke analyse van de rechtspraak van het EHRM, en komt tot volgende pertinente overwegingen, welke verzoeker - weze het ondergeschikt-onderschrijft:

« Niettegenstaande (. . .), stelt het EHRM het voorhanden zijn van een actuele levensbedreigende niet voorop als een absolute voorwaarde opdat een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden vastgesteld.

(. . .)

Het Hof heeft oog voor alle omstandigheden die een aanhangige zaak betreffen, en dus ook voor de algemene omstandigheden in het land van herkomst alsook de persoonlijke situatie van een vreemdeling in het land van herkomst.

Aldus motiveert het Hof in zijn arresten, zelfs als reeds vastgesteld is dat de ziekte van de vreemdeling heden zich niet in een terminale of kritieke fase bevindt, ook verder met betrekking tot de eventuele beschikbaarheid van een medische behandeling in het land van herkomst en de eventuele aanwezigheid van een sociale of familiale opvang in het land van herkomst.

(. . .)

Aldus blijkt dat de ambtenaar-geneesheer door enkel te onderzoeken of de aandoeningen direct levensbedreigend zijn, in de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst, de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 bij de verwijdering van zieke vreemdelingen, te beperkend interpreteert."

M.a.w. ook in de hypothese dat de noties uit art. 9ter Vreemdelingenwet in overeenstemming dienen te worden geïnterpreteerd met art. 3 EVRM (en de interpretatie hiervan door het EHRM), dient vastgesteld dat de bestreden beslissing en het advies van de geneesheer in strijd zijn met art. (de rechtspraak van het EHRM) inzake art. 3 EVRM.

De loutere overweging dat geen kritieke gezondheidstoestand of vergevorderd stadium van de ziekte voorligt, betekent geenszins dat er geen schending van art. 3 EVRM kan voorliggen bij verwijdering van de vreemdeling.

De bestreden beslissing is m.a.w. gesteund op een deductie van de arts-adviseur die geen steun vindt in art. 9ter Vreemdelingenwet, noch in art. 3 EVRM (en de interpretatie door het EHRM).

De bestreden beslissing dient derhalve te worden vernietigd."

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker zich beperkt tot een theoretisch betoog, zonder zijn kritiek effectief te betrekken op de concrete, op zijn persoonlijke situatie toepasselijke motieven die de beslissing schragen.

Verzoeker laat na in het inleidend verzoekschrift te formuleren welk belang hij meent te hebben bij zijn theoretische kritiek. Dit belang blijkt in casu evenmin uit het administratief dossier.

Verzoeker stelt dat artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 geen direct levensbedreigende ziekte vereist, maar dat he volstaat dat de ziekte "een reel beletsel" voor de uitvoering van de verwijderingsmaatregel.

Het loutere feit dat de ambtenaar-geneesheer stelde dat verzoeker niet lijdt aan levensbedreigende aandoeningen, laat in het licht van het concrete en op zijn persoonlijke situatie betrokken advies, niet toe te besluiten dat verwerende partij deze begrippen niet in overeenstemming met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft gehanteerd.

In het licht van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en de parlementaire voorbereidingen van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, kan verzoeker niet dienstig voorhouden dat het hanteren van deze begrippen bij de behandeling van de aanvragen in het kader van die bepaling, als toonaangevend criterium, als zodanig onwettig zou zijn, en in strijd zou zijn met zowel artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 als artikel 3 EVRM. Uit de uiteenzetting hieronder blijkt

immers dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens zelf het determinerend belang van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van een ziekte, aanduidt.

De betekenis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 blijkt uit de Memorie van Toelichting van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Uit de parlementaire voorbereidingen blijkt dat de wetgever de toekenning van een verblijfsrecht om medische redenen volledig heeft willen verbinden aan artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zoals ten overvloede werd bevestigd door de rechtspraak van de Raad. (zie o.a. RvV 16 oktober 2012, nr. 89.865; RvV 10 oktober 2012, nr. 89.445; RvV 11 september 2012, nr. 87. 395; RW, 25 januari 2012, nr. 73.906) "Nu werd geoordeeld dat de aandoeningen van verzoeker - bij gebreke aan de vereiste ernst - kennelijk geen aandoeningen zijn in de zin van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij aangeeft dat diende behandelingsmogelijkheden verblijf." (RvV 19 november te worden gemotiveerd inzake in het land van herkomst 2012, nr. 91.685) de of Voor zover verzoeker kritiek zou uiten op bovenvermeld advies van de ambtenaar-geneesheer, heeft de verwerende partij de eer te verwijzen naar het volgende arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

"Het loutere feit dat verzoekers het niet eens zijn met de conclusies van verweerder toont nog niet aan dat verweerder op kennelijk onredelijke of op onzorgvuldige wijze tot zijn conclusie zou zijn gekomen. Voor zover het de bedoeling zou zijn van verzoekers om de Raad te vragen om de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer over te doen, dient de Raad op te merken dat het hem niet toekomt in het raam van een annulatieprocedure om zijn beoordeling in de plaats te stellen van de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer" (arrest RW, nr. 73.032 d.d. 11 januari 2012).

Verwerende partij heeft de eer te vervolgen dat de thans bestreden beslissing genomen werd conform de vigerende rechtspraak van het EHRM, zoals overigens ook blijkt uit het advies van de ambtenaar-geneesheer. De verwerende partij heeft de eer hierbij te wijzen op de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens sinds de zaak D. t. Verenigd Koninkrijk (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96). Diezelfde hoge drempel werd in 2008 bevestigd door het arrest N. t. Verenigd Koninkrijk (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 265.855). Voormelde zaak handelde over de uitzetting van een hiv-positieve vrouw van het Verenigd Koninkrijk naar Oeganda. zonder medicatie en behandeling zou haar levensverwachting volgens dokters ongeveer een jaar bedragen. Het Hof benadrukte dat er slechts sprake kan zijn van een schending van artikel 3 EVRM in het zeer uitzonderlijk geval ("a very exceptional case"), wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

Het EHRM oordeelde dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst : de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

De Grote Kamer handhaafde dan ook de hoge drempel, die door D. t/ Verenigd Koninkrijk werd gesteld. Het EVRM is volgens het Hof immers essentieel gericht op de bescherming van burgerlijke en politieke rechten. Volgens het Hof kan artikel 3 van het EVRM niet beschouwd worden als een verplichting voor de verdragspartijen om de ongelijkheden tussen landen op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van gratis en onbeperkte gezondheidszorg aan illegale vreemdelingen.

Gelet op het belang dat onze wetgever heeft willen toekennen aan het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bij de vraag of een verblijfsrecht om ernstige medische redenen moet worden toegekend, is deze hoge drempel dan ook bepalend bij de toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Mede gelet op de zeer hoge drempel die het EHRM hanteert sinds de zaak D. t. Verenigd Koninkrijk moet verzoekende partij in concreto dan ook aantonen dat zijn actuele medische toestand dermate ernstig en kritisch is dat er dwingende humanitaire gronden zijn om hem een machtiging tot verblijf om medische redenen te geven. Aangezien het de ambtenaar-geneesheer toekomt hierover te oordelen en in casu stelde dat de gezondheidstoestand van verzoeker niet kritiek is, werd de aanvraag conform artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 op correcte wijze ongegrond verklaard.

De ingeroepen schendingen worden niet aangetoond.

De middelen zijn ongegrond."

2.3. Verzoekers voeren onder meer de schending aan van artikel 9ter, § 3 van de vreemdelingenwet dat ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing luidt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aan toont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België. De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

(...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(...)

4° indien de in §1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;”

In casu heeft de arts-adviseur het volgende advies gegeven:

“Artikel 9ter §3 - 4°

Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 25.10.2012.

Uit het standaard medisch getuigschrift (procedures van na 10 januari 2011) d.d. 09/10/2012 blijkt dat betrokkene lijdt aan een posttraumatische stressstoornis (met verschillende subjectieve klachten). Deze psychiatrische problematiek houdt geen onmiddellijk gevaar in voor het leven en de fysieke integriteit van betrokkene.

Het betreft hier geen kritieke gezondheidstoestand en evenmin een zeer vergevorderd stadium van ziekte.

De aangehaalde psychologische toestand van betrokkene wordt niet bevestigd door beschermingsmaatregelen. Er is geen nood aan hospitalisatie met permanent medisch toezicht.

Hieruit blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoening vereist geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn. Met betrekking tot het aspect van de mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, volstaat bovendien het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van een ernstig actueel gevaar voor de gezondheid om betrokkene in casu van het toepassingsgebied van art. 9ter Vreemdelingenwet en art. 3 EVRM uit te sluiten.”

De bestreden beslissing is gebaseerd op artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet. Uit de hierboven geciteerde motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij tot de uitsluiting van de toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet besluit zonder dat zij onderzoekt of de behandeling die de verzoekende partij volgens haar beschrijving ondergaat in het herkomstland op adequate wijze aanwezig is en bij gebreke waarvan er al dan niet een reëel risico bestaat voor onmenselijke of vernederende behandeling. De arts van de verwerende partij schijnt voorts te stellen dat bij gebreke aan een kritieke gezondheidstoestand en een zeer ver gevorderd stadium van de ziekte, zonder dat de psychologische toestand bevestigd wordt door beschermingsmaatregelen en omdat er geen nood is aan hospitalisatie met permanent medisch toezicht, er geen nood is te onderzoeken of in het herkomstland van de verzoekende partij er een adequate behandeling bestaat, (en toegankelijkheid) voor de

medische ziekte van de verzoekende partij zonder dewelke er een reëel risico kan bestaan op een mensonterende of vernederende behandeling van de verzoekende partij.

De bestreden beslissing stelt: *“Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 06.02.2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.*

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is.

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.”

Uit de lezing van de bestreden beslissing in haar geheel blijkt dat wordt geoordeeld dat indien een vreemdeling niet lijdt aan een ziekte die een vergevorderd kritiek dan wel terminaal of levensbedreigend stadium kent deze is uitgesloten van de toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing stelt uitdrukkelijk dat de ziektes die niet onder de toepassing vallen van artikel 3 van het EVRM uitgesloten worden van de toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Dergelijke redenering is niet juist (RvS 19 juni 2013, nr. 223.961). Overigens stelt de bestreden beslissing niet dat de ziekte als niet ernstig moet worden beschouwd.

Het door verzoekers medisch standaard getuigenschrift van 9 oktober 2012, toegevoegd aan zijn aanvraag spreekt onder meer van een ernstig posttraumatisch stressstoornis met “risico voor fysieke en psychische integriteit”, waarbij medicatie is voorgeschreven, opgesomd in het attest en een “continue psychiatrische therapie”.

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet is van toepassing op de volgende drie gevallen:

- (1) op een ziekte die een reëel risico is voor het leven van de patiënt of
- (2) op een ziekte die een reëel risico is voor de fysieke integriteit van de patiënt of
- (3) op een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

Artikel 9ter biedt een ruimere bescherming dan artikel 3 van het EVRM. De beschouwingen in de nota en de bestreden beslissing omtrent de toepassing van artikel 3 van het EVRM en de verwijzingen naar de voorbereidende werken betreffende artikel 9ter zijn irrelevant te meer de wettekst van artikel 9ter van de vreemdelingenwet duidelijk is. Deze door artikel 9ter van de vreemdelingenwet geboden ruimere bescherming staat in tegenspraak met de motieven van de bestreden beslissing die een *“vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening”* eisen. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet is geschonden. In die mate is het onderdeel gegrond.

Deze vaststellingen leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 februari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN